

LBRIS

We know
books

Florin PÂRVUȚĂ

**VACANȚĂ PENTRU
NĂZDRĂVANI**

EDITURA **CELEBRIS**
Constanța - 2021

I. DINOZAUROUL DE PE SĂRMĂ.....	5
II. COMOARA DIN PODUL CASEI	23
III. MAM'MARE.....	45
IV. PRINȚESA PESCAR.....	58
V. PORCUL ZĂPEZII.....	72
VI. DULAPUL VRĂJITOAREI.....	91
VII. O FRUNZĂ CARE-ȚI SPARGE CAPUL	110
VIII. LA VÂNĂTOARE.....	145

I.DINOZAUROL DE PE SĂRMĂ

Cerul s-a întunecat brusc atunci când autobuzul a oprit cu un cârâit infernal în stație. M-am dat jos respirând ușurat, după ce vreo 40 de minute le-am petrecut într-o conservă de metal cu roți și geamuri. Am înțeles cum trebuie să se simtă boabele de mazăre într-o păstaie și nu seamănă deloc a prietenie, mai ales când fiecare boabă miroase a transpirație!

Șoferul închide ușile, ambalează motorul și se îndepărtează turând la maxim motorul. Accelerează mai încet decât o broască țestoasă, lăsându-mă într-un nor de fum cu miros de motorină.

În depărtare zăresc cu greu satul bunicilor, mic, pierdut în pustiul Dobrogei, îmbrățișat de terenuri agricole și fără drumuri asfaltate. Mirosul de pârțuri pe care îl simt acum nu este de la broasca țestoasă, din

care tocmai am coborât mai devreme, ci de la ferma de păsări de lângă stația de autobuz.

Pornesc agale pe drumul de pământ târând după mine sacoșa cu hainele mele pentru vacanța de vară.

Nu, nu sunt singur! Apropo de asta, am zece ani și părinții nu mă lasă să merg nici măcar treizeci de kilometri cu autobuzul. De parcă aș pleca la București. Nu știu unde vine Bucureștiul, dar m-am uitat pe harta de la școală și este mai departe decât Oituzul.

O cioară uriașă ne privește cu ochi flămânzi, apoi își scutură aripile și pleacă în zbor spre câmpurile din apropiere. Bine-a făcut pentru că nu mă simt în stare acum să mă lupt cu dragonii.

Ai mei au mâinile ocupate cu alte sacoșe. Aduc cu ei pâine de la oraș și cine știe ce altceva or mai fi îndesat pe acolo: haine, papuci, salam, alte haine, borcane goale, săpun, mai multe haine...

Drumul până în sat trece printre terenurile agricole și trebuie să grăbim pasul ca să fim la bunici

până nu se întunecă. Ajungem destul de târziu și, pentru că străzile nu sunt iluminate, trebuie să ne orientăm după câte-un bec chior de prin casele sătenilor, dar chiar și așa este destul de greu, pentru că majoritatea s-au culcat.

Ai mei sunt mai panicați decât mine. Ei trebuie să se întoarcă la stația de autobuz pe întuneric și să sperie că vor fi văzuți de șofer. Eu sunt obișnuit cu întunericul de prin sat. N-ar fi prima vacanță pe care o petrec aici și doar nu vă închipuiți că, odată plecați ai mei înapoi la Constanța, noi copiii și găinile vom avea același program de somn.

În fața porții bunicilor îi găsesc pe văr-miu Vrabei împreună cu prietenul nostru Ciușcă, un copil din sat cu o gură neobișnuit de mare, dinții întorși în față, capul borcănat și un gât gros, pe care cu greu îl poți delimita, mai ales dacă îl privești de la spate. Este peltic dar vorbește mult. Îi spunem Ciușcă pentru că se

enervează repede iar noi știm asta, așa că mereu căutăm metode să îl agităm.

Nici n-am ajuns bine și, imediat ce m-am schimbat în hainele de afară, bunica i-a condus pe ai mei și-a pus masa ca să mâncăm. Halal distracție! Hainele de afară sunt haine care odată au fost bune dar care acum cumva nu mai sunt. Au pe undeva o gaură care nu mai poate fi cusută, o pată de mâncare ce nu mai poate fi scoasă decât cu foarfeca, ori sunt tocite peste măsură. Așa că acum au fost retrogradate și pot fi purtate la joacă pe afară, până la distrugerea totală.

La masă oroare, asta am! Oroare! Un sac de legume tăiate cu toporul fac baie într-o zeamă galbenă cu grăsime plutitoare, alături de o aripă gigantică de găină. Părinții și bunicii îi spun ciorbă, var' mea o alintă ciorbiță dar, oricum i-ai spune, pentru mine rămâne un instrument de tortură. Oricât de mare ar fi lingura, ceaiul ăsta de legume nu se termină niciodată din farfurie, așa că apelez la cel mai bun truc pe care îl știu.

- Nu mai bea ciorba cu farfuria, mă copile, că nu e bine! Mănâncă și legumele, să crești mare, nu vezi că ești cât o scobitoare? strigă la mine bunica. Ia cu pâine, nu mai mânca zeamă goală. Pune sare când mănânci carnea! Hai că vin cu mazărea!

Asta cu mazărea n-a sunat bine! Și a devenit mai îngrozitoare când, în timp ce număram câte boabe mi-a pus în farfurie, am găsit printre ele un picior de dinozaur. Vrabei zice că-i de găină dar n-are cum. Este cât farfuria de mare!

Văr-miu e tot o scobitoare, doar că una mai înaltă. Probabil de-aia a terminat mai rapid și a tuit-o afară la joacă. Eu am rămas la masă, pentru că nu mi-a ieșit numărătoarea la boabele de mazăre. Am decis să le împart pe categorii, separate de gheara de dinozaur, însă prin zeama roșie mai erau fire de ardei, de morcov și de roșii pe care nu le-am inclus în nicio categorie. În plus o parte a boabelor turtite s-au amestecat cu cele întregi și câteva boabe întregi s-au turtit (asta este din

vina bunicii care și-a băgat nasul în farfuria mea), așa că trebuie să o iau de la capăt.

*

M-am trezit destul de târziu pentru că ne-am întins la vorbă aseară. Bunica nu este, a plecat la muncă la oraș. Este menajeră pe la nu știu ce doctoriță cardiologă, din aia care repară inimi.

Mi-am întins rapid o felie de pâine cu zahăr, cel mai bun mic dejun din lume și am ieșit în curte.

- Ce faci mă, te-ai trezit? îl aud pe Vrabei.

- Bine, mănânc! Voi ce-ați halit?

- Niște ouă!

Mă așez lângă el pe treptele de la intrarea casei ca să-mi savurez masa.

- Am văzut că a lăsat Mamaie, dar ale mele aveau niște urme negre pe ele și nu mi-au plăcut! Ciușcă nu s-a trezit? întreb.

- Cine știe, n-a trecut pe-aici! Mergem diseară la film?

- Mergem! Ce are?

- Ceva bătaie cu Cichi-Cian, nu mai știu. Da' preferam Spor Sângeros!

- Spor Sângeros? întreb. Cu cine?

- Cu Jan Clauvandan!

- Bă du-te, unde ai văzut tu Spor Sângeros? întreb, în timp ce mușc sănătos din felia cu zahăr.

- La video, fraiere! L-am văzut pe casetă e cu Jan Clauvandan, cel mai tare karatist.

- Ăla-i Sport Sângeros! Și nu e Clauvandan, ci este Clovandan! Da' nu-i mai tare, că Cichi-Cian îl bate!

- Bă, mă lași? Jack Norris îl bate pe Cichi-Cian, îl rupe!

- Stai puțin, de ce-l bagi tu pe Norris între Clovandan și Cichi-Cian? Uite, îl bag și eu pe Rambo și îi rupe cu mitraliera p-amândoi. Tam-tam-tam, puf, gata cu Clovandan.

- Puf visezi tu! la zi, nu mai aduci două felii de pâine cu zahăr? spune Vrabei în timp ce aruncă o piatră spre poartă.

- Sunt plin, facem mai bine frigănele?

- N-avem ouă! Le-a terminat Mamaie pe toate dimineață.

- Mamaie n-are, da' au găinile. Hai la coteț! Tre' să găsim în cuibare ceva.

- Da, băăă, ai dreptate!

- Hai s-o tăiem până nu vine sor'ta! Pe unde e?

- Sforăie dusă, are nevoie de somnul de frumusețe!

- Ce-ai mă, nu dorm! se aude de la geam, în spatele nostru. Merg și eu la găini.

- De ce tragi cu urechea? Nu mergi nicăieri, se întoarce Vrabei.

- Ba merg, că nu vă las eu să faceți frigănele fără mine! Și-n plus te spun lu' tata pentru știi tu ce!

- Nu-mi sta în picioare că te halesc!

Uite, o ciutancă ni se pune în calea distracției. Mereu e așa când vine, și nu prea ai ce face.

Cotețul păsărilor este în spatele casei, unde bunicul a ridicat lângă cuibare o aplecătoare ca să le mai țină de umbră vara. Spațiul nu le ajunge, pentru că rațele și găștele refuză să se amestece cu găinile și se ciugulesc unele pe altele pe unde se prind, așa că rar găsești vreo orătanie cu penele intacte pe la gât sau pe la coadă.

Nu este multă lumină în cuibare dar nici nu este nevoie. Am găsit doar două ouă, pesemne restul fuseseră luate deja de mamaie la prima oră de dimineață.

- Pff, ce pute! mormăi Amalia.

- Ce pute? întreb. Așa-i la găini, de ce-ai venit? Tu nu puți când dormi?

- Și tu puți când dormi cu gura deschisă! mi-o întoarce rapid ciutanca.